

13 THÁNG SAU.

CON ĐÉ GẦY VẤN HÁT ĐIỀU CA BUỒN THIÊN THU

(Trích)

Sàigòn, thứ Hai 31/5/1976

Lại đi uống *bière* cùng Chiến, cái quán cũ buổi chiều. Tôi lạ lùng sao bạn bè vẫn còn ưa thích được tôi? Từ lâu nay yêu Nguyễn, tôi dành hết thì giờ cho Nguyễn nên quên đi cái hấp lực của mình đối với bạn hữu.

Buổi tối ngồi với chị Huệ trong một quán *café*, nói những câu chuyện về Nguyễn và anh Ngọc, thân mật dịu dàng nhưng về phía tôi thì lại đầy chán nản. Tôi xin chị đừng nhắc đến Nguyễn, đợi một ngày lắng đọng nỗi đau rồi hãy nhắc.

Chị mỉm cười:

“Thu Vân có cái số lạ, ai đã yêu Thu Vân rồi thì sẽ không bao giờ còn quên!”

Đêm nay sao chỉ nghĩ nhiều đến anh Ngọc? Sự nghĩ ngợi không chỉ đóng khung trong một không gian nhỏ bé mà còn lan rộng ra ngoài mọi nỗi mơ ước. Tôi không định được tâm trạng mình, từ lúc ban chiều ngồi với Chiến trong quán *café* đường Lê Lợi, hay lúc tối ngồi với chị Huệ trong quán *bière* đường Yên Đổ nghe những bản *tango* cũ, tôi đã thốt thềm muốn cao độ được úp mặt mình trong đôi vòng tay của người đàn ông khinh khoáng ấy... Có lúc nhớ Nguyễn vời vợi, lại cũng có lúc nhớ anh Ngọc kỳ lạ. Hai con người này chi phối tôi mạnh mẽ ngang nhau, trộn lẫn vào nhau trong hai vùng kỷ niệm cách biệt. Tôi không phân tích được rõ ràng hai nỗi đau quặn đầy trong hai hình ảnh. Chỉ đêm nay, phải nhận, hình ảnh anh Ngọc mới là duy nhất, trở về đây vò, làm tê điếng trọn vẹn trái tim.

Ồi tôi biết rằng rồi một đời tôi sẽ vẫn không quên anh, con người dịu dàng đường ấy, yêu thương tôn vinh tôi đường ấy. Con người vẫn thường vuốt tóc tôi khi tôi cười, ôm tôi vào lòng mỗi lần tôi ủ rũ. Con người đã từng là người yêu tôi, bạn tôi, chồng tôi và cũng là người cha của tôi. Tôi không quên và không nguôi lòng thương nhớ, dù rằng cũng chính anh là kẻ phũ phàng vô cùng với tôi, đã thẳng tay xua đuổi tôi ra khỏi cuộc đời một chiều nào trong căn phòng lộng gió, đã nói với tôi những lời tàn nhẫn giống như ngọn roi quất mạnh lên cái tâm tư đang ươm mù khi ấy: “*Em đừng bao giờ mong rằng anh ra đi lần nữa. Cuộc sống anh là đây, trong ngôi nhà này. Anh đã bỏ tất cả để*

được có em và em cũng đã chà đạp tất cả để phải mất anh. Vậy thì sự ra đi lần này chỉ là em đơn độc.”

[Buổi chiều hôm ấy, tôi nhớ thật rõ. Dalat tháng Tư lê thê ướt át với những cơn mưa đầu mùa dai dẳng, tôi ngồi trong ngôi biệt thự xinh đẹp của vợ con anh, giữa căn phòng lộng gió, run rẩy nhỏ bé như một đứa nhỏ bơ vơ không người che chở. (Ôi! Sao chỉ với anh, tôi bơ vơ dường ấy!) Trước mặt tôi, anh cao lớn như một hung thần, thốt ra những lời cực kỳ tàn nhẫn, những lời mà một đời còn lại tôi vẫn trốn chạy giữa đêm khuya mỗi lúc nhớ lại: “*Anh yêu em, tôn vinh em và quyết tâm từ bỏ tất cả đời sống để được làm chồng em. Nhưng không phải anh lấy vợ về để làm đi! Vậy em hãy tự xét lại em đi! Em là một đứa vô liêm sỉ. Từ nay nếu có cần, em cứ đi tìm tụi thằng Ngô thằng Cương hay thằng Tàu gù lưng. Ngay đến cả một thằng đàn ông tàn tật, em cũng chẳng buông tha!*” Buổi chiều hôm ấy, tôi mang cảm tưởng mình vô cùng nhỏ bé đến không thể còn có được một chút phản ứng, run rẩy sợ hãi ngược đôi mắt to nhìn anh trong tâm trạng cực kỳ cô đơn.]

Một năm qua rồi... Có những lúc tỉnh giấc nửa khuya, nhớ lại buổi chiều nát lòng ấy, ***tôi đã chủ quan tin rằng đôi mắt và vẻ mặt tôi đã là những hồi hận mà một đời, trong tim anh còn mang nặng.***

Một năm, anh đã không thôi ám ảnh...

Bởi vì ***chưa có người đàn bà nào run rẩy trước anh*** như tôi đã làm chiều ấy. Và điều này anh cũng biết rằng “*không phải được tạo nên từ sự ngu muội chịu đựng*”, mà chính nảy sinh từ “*cái tình tuyệt đối tôi dành cho anh*”.

Để chứng minh cho sự “*không ngu muội chịu đựng*” đó là sự kiện tôi đã ***bỏ anh và Dalat ra đi mãi mãi*** vào cái buổi sáng ngày 4/5/1975 thật là định mệnh, trời Dalat bỗng dưng trở lạnh, cuộc đời tàn khốc đã làm đảo lộn vận số tôi và vận số tất cả những người dân Miền Nam.

Một ngày nào, tôi biết mình cũng sẽ khổ khi bất ngờ đối diện Nguyễn. Ước hẹn đêm nào trong quán rượu ông già rằng sẽ gặp lại nhau trong quán bà René Dalat, ôn chuyện cũ... rồi cũng sẽ lại là chuyện thật. Tôi sẽ gặp chàng, uống cùng chàng một ly rượu nhỏ, nhìn sương rơi bên ngoài cửa kính, co ro thân mình trong tấm áo dạ mà nghe chàng nhắc chuyện Trần Sa...

Một ngày nào, quán bà René sẽ rất vắng khách, chỉ riêng hai chúng tôi, tôi là kẻ giang hồ đi qua thành phố định mệnh và chàng là người yên ổn trong hạnh phúc gia đình tại đó. Nhưng mà cái ước hẹn cũ vẫn không thay đổi, chàng vẫn mãi dịu dàng và tôi vẫn còn một đời phiêu lãng như xưa.

□

